

להתאחד

הלימוד היומי בכפרי חסידות

לשבוע הבעל"ט
ספ"ק כתר שם טוב

יום	סימן
ראשון	שכט
שני	של (1)
שלישי	עיי"כ
רביעי	יום כיפור
חמישי	של (2)

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

0722 531 385
646 518 1014

השבוע בקו
סח"ק אל חי
במסגרת הימים בין יום כיפור לסוכות יעלו מדי יום כע"ה שמועסן
על עבודת חג הסוכות
בש"ו חה 9

יום הכיפורים תשפ"ג / גליון רכ"ז

נקודה מושג דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א **זרה אפנו**

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה **דיבורי חסידות**

גם בימינו על ידי סדר העבודה ביום זה, אנו מקבלים סיוע לקבל עול מלכות שמים בכל השנה

בסדר עבודת יום הכיפורים אנו אומרים 'והכהנים והעם העומדים בעזרה כשהיו שומעים את השם המפורש יוצא מפי כהן גדול בקדושה וטהרה, היו כורעים ונופלים על פניהם ואומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד'.

והביאור, שהכהן גדול היה מכויין בכל העשר שמות שהזכיר בעשרה אופני נקודות, שרומז לסודות נוראים, ובעת הזכרת הכהן גדול את השם המפורש ומכויין בו, היה ההיכל מתמלא זוהר עליון, והכהן בתוך הזוהר. ומשם הושפע הארה לכל ישראל בעת רצון הזה, ונופלים על פניהם ואומרים 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד', כמבואר בספ"ק ברית מנוחה.

ומכאן רוח הקדושה שנשפע אז על העם, קיבלו על עצמם עול מלכות שמים בשלימות, באמירת 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד' על כל רמ"ח איבריהם וש"ס גידיהם, ונמשך על ידי זה סיוע לחיות גם במשך כל השנה בקבלת עול מלכות שמים כראוי.

ועתה בימינו אנו שחסרנו כל אלה, מכל מקום לא אבדה תקוותנו, כי על ידי אמירת העבודה נחשב אצל השי"ת כמו שאנו עומדים בעזרה, ומקבל השי"ת תפילתנו ברצון, וכמו שמתפללים בסוף סדר העבודה, 'ובכן כמו ששמעת תפילת כהן גדל בהיכל כן מפנינו תשמע ותושיע'. וכמו שכתב הר"ש תאומים (תלמיד הרה"ק ר"ב ממעיבו ד"ע) שגם בגלות הקב"ה לא מאסנו ולא עללנו, ושוכן בעבודת הצדיקים שבכל דור, ומנהיגו ודורשיו, כבעבודת הכהן גדול בבית המקדש, ומכפר עוונות עמו.

ואף שאין אנו כדאי בזמן הגלות לבטא בפה את השם הקדוש, מכל מקום קדושת השם הקדוש קיים עמנו לעולם, וכמו שאומרים בכל יום בתפילת אמת ויציב 'הוא קיים ושמך קיים'. ומכאן קדושת השם הקיים בנצחיות, נמשך גם עתה עלינו הקדושה העליונה הזו, שנמשך בביהמ"ק בעבודת יום הכיפורים, ואפילו ללא הזכרה בפה.

ועל כן כורעים אנו ואומרים 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד', כבעת הזכרת השם בבית המקדש, דמה שנשאר ביכלתנו לומר, אומרים אנו כבבית המקדש ממש, אע"פ שלא שמענו ממש את השם המפורש.

ועל כן עלינו להתעורר מאוד בעת אמירת העבודה, לאמרו בחיות הנפש והתעוררות כבעת עמידתנו בביהמ"ק. וכשם שקיבלו או עליהם באמירת 'ברוך שם כבוד מלכותו' בביהמ"ק בקבלת עול מלכות שמים, ונשפע מכך חיות על כל השנה, כן גם עתה כשמכויין בעת אמירת 'ברוך שם כבוד מלכותו' לקבל על עצמו עול מלכות שמים בשלימות, נשפע יתמלעלה גם כן בחינת מלכות שמים על כל אבריו שיעשו רק רצונו יתברך, ונמשך סיוע לכל השנה לחיות בקבלת עול מלכות שמים כראוי. ובפרט יום הכיפורים מסוגל לכך יותר משאר ימות השנה, וכדברי חז"ל (ומא"כ) שביום הכיפורים אין רשות להשטן לקטרג, כי השטן בגימטריא שס"ד, שרק בשאר ימות השנה יש לו רשות לקטרג, חוץ מיום הכיפורים, ומכיון שנחלש כח היצר, הרי הוא יותר נקי וטהור לקבל עליו עומ"ש בלא פניות, לכל השנה כולה, ועלינו להשתדל לחיות כן בכל היום הכיפורים, והוא סיוע לכל השנה.

מקור: שולח"ט ליל יום הקדוש תשע"ט; הדעה והדיבור תס"ח

יום בהיכל המלך

בסופה של שנת ריחוק חזר האב אל בנו. מה יכול להיות יותר טוב מהרגע הזה שבו שניהם נופלים זה על זה ודמעות ורגשי אהבה נשפכים ביניהם

איננו ישראל קדושה בריך הוא אתרעי בהו, ובעא לדכאה להו דלא ישתכח בהו חובא, בגין דיהון בני היכליה וידורון בהיכלי. עיין שם".

בכך מבאר ה'תפארת שלמה' את נוסח הברכה של תפילות יום הכיפורים: "זהו שאומרים 'מחול לעונותינו ביום צום הכפורים הזה כו' כאמור אנכי אנכי הוא מוחה פשעך למעני' - פירוש, 'למעני' - כדי שיוכלו להתעלות אל דביקות העליון, לכך 'אנכי הוא מוחה פשעך' כו'. 'ונאמר מחיתי כעב פשעך - שובה אלי כי גאלתיך', כנזכר לעיל. 'ונאמר כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ד' - פירוש, כי בעל כרחך מוצרך לכם לעמוד לפני ד' בהיכל המלך, לכך 'חטהרו'".

משל לאב ובן

אם ישאלנו אפוא אדם, מהי ה'הסתכלות' על היום הקדוש הזה? למה אנחנו שואפים ביום הזה, נאמר לו: להיות עם השי"ת! לשהות במחיצתו כביכול, בהיכל המלך!

משל למה הדבר דומה. לאב אהוב ונחשק שנסע למרחקים לשנה שלימה, והשאיר את בנו בודד. בסופה של שנת ריחוק חזר האב אל בנו. מה יכול להיות יותר טוב מהרגע הזה שבו שניהם נופלים זה על זה ודמעות ורגשי אהבה נשפכים ביניהם (ולא נצרך לומר שלעומת זאת, חס ושלום, מה יכול להיות יותר רע מהרגע הזה שבו האב מתקרב לבנו בגעגועים עצומים, ואילו בנו עסוק בטלפון שבידו... זה הרי לא ייתכן כלל וכלל).

ביום הכיפורים אנחנו כננסים בהיכל המלך. זה כל הענין של היום הקדוש הזה. לא נוכל שלא להשתפך בו בהשתפכות אהבה.

וזהו נקודת העבודה שלנו ביום הזה: להיות עם השי"ת. עלינו לעסוק בטהרה ובתשובה, אך עלינו לזכור למה אנו נטהרים, וזה עיקר המכוון. ובכן, נשכיל לנצל בו כל רגע נוסף כדי להיות עם השי"ת, לשהות בהיכלו כביכול, ולהתדבק אתו. קען דען זיין עפעס בעסער פון דעם!?

מבין כל מה עבודות התשובה, על מה צריך להיות עיקר הדגש ביום הכיפורים?

להתחרט על העבר? להתוודות? להצטער על העבירות? לקבל על העתיד? לבקש סליחה? לעורר רחמים?

התשובה היא אחרת: להיות בהיכל המלך. להיות עם השי"ת.

הקב"ה חפץ בדביקותנו

ניתן לטעות ולחשוב שיום הכיפורים הוא רק חסד שמים שבו השי"ת מכפר לנו על חטאינו. מדובר אמנם במתנה נפלאה וברחמים אדירים שאין להם הסבר בעולם הזה, שהשי"ת יכפר לנו על כל מה שחטאנו עוינו ופשענו, יפשוט ידו לקבל אותנו בתוך הבוץ שאנו שרויים בו, ימחק את כל העבר הלא-טוב שלנו, ויעשה אותנו בריה חדשה ממש. זוהי מתנה נפלאה, אך לא זו המהות של היום הקדוש הזה. לא זו המטרה כאן.

בדברי ה'תפארת שלמה' (ומקורם בדברי הזוהר הקדוש, כפי שמציין) מגלים אנו, שהטהרה והכפרה הם בכלל 'אמצעים' ל'תכלית' אחרת: השי"ת רוצה להיות אתנו ביום הזה! כל הטהרה היא משום שאיננו יכולים להתדבק בו כביכול כשאנו נראים כפי שאנו נראים רח"ל, מלוכלכים מכף רגל ועד ראש, ולכן הוא מכפר לנו על כל חטאינו ומבקש מאתנו להיטהר אליו.

וזה לשון קדשו של ה'תפארת שלמה': "מה שאמרו בגמרא 'עצומו של יום מכפר', הוא להיות כי הקב"ה חפץ כיום בדביקות של ישראל, שיתעלו היום למעלה מבחינת המלאכים להיות ראויים לעמוד בהיכל המלך, לכך הנה בעל כרחך אי אפשר זה בלתי היות ישראל מטהרים מכל שום דופי ח"ו, כמו שכתוב 'כי עוונותיכם היו מבדילים' כו, על כן הנה עצום וכוחו של יום הזה גורם שימחול ויסלח הקב"ה לכל עוונם, ולא יראה בהם ערוות דבר, כדי שיהיו ראויים לעמוד לפני המלך בדביקות הנעלה ההוא.

"וכמו שמבואר זה בזוהר הקדוש, 'רבי יהודה אמר, זכאין

1500 גליונות לזיכוי הרבים
לעילוי נשמת האדמו"ר מרת שרה רבקה בת"ר זאב ויחזקאל ז"ל לויפער
מבית חיים ישיבת

1000 גליונות לזיכוי הרבים
לעילוי נשמת הרה"ח ת"ר אורי שרנא ב"ר ישראל יצחק ז"ל
מבית חיים

מטוב על ידי בניה והדפוס ר' רפאל לויפער שליט"א והדפוס ח' נטן לויפער שליט"א
בניה הד"ר רפאל חיים לויפער שליט"א הד"ר מנחם מענדל לויפער שליט"א הד"ר משה מנדל לויפער שליט"א

שמחת יום הקדוש

איך מתחברים ל'שמחה' של יום הקדוש? למה כל יהודי בכל מצב שייך לקדושה של יום הקדוש?

משפיע: ממש לא. זה ממש לא נכון. עזוב אותי עם ההרגשות שהיה לך תמיד, כי אני אומר לך מה הוא באמת מהות היום, ולא הרגשה בעלמא. והאמת היא שהיום הזה מתאים דווקא לחוטה ופושע, ואפילו לשקצים הגרועים ביותר! כי הרי זה יום שהקב"ה אומר 'לטהר אתכם מכל חטאתיכם' זאת אומרת שהקב"ה מטהר מכל סוגי העבירות, ומקרב אליו כל יהודי באשר הוא שם. ולומר על היום הזה שהוא לא בשביל אדם פשוט כמוני, זה כמו אם תאמר על חומר ניקוי שזה לא בשבילי מפאת כמה לכלוכים המצויים אצלי... והרי ממש בשביל כך מיועדים חומרי הניקוי!

אברהם יצחק: איך הער. אם כן היום הזה מיועד ממש בשבילי. ואני מתחיל לתפוס ועלכער גליקלאכער טאג הוא היום הזה. ואני מתחיל להרגיש את הציפיה ליום הזה. הלוואי שאזכה ליום הזה...

נכנסים לקודש הקדשים

משפיע: אוה, עתה שנכנסת כבר לענין, אומר לך ביתר עומק. לא רק שביום הזה אנו מתחברים סתם אל הנשמה, אלא שביום הזה אנו מתחברים אל **שורש הנשמה**, אל המקום הגבוה שממנו נחצבה נשמת ישראל, והיא המקור העליון שלא נפגם בשום מצב, והוא נקרא 'קודש הקדשים' שהיא פנימיות הקדושה שבכל איש ישראל, שבכל השנה היא טמונה וגנוזה, ולכן לא שייך ליכנס אפילו לא לרגע קל לקודש הקדשים, וביום הזה נכנס הכהן הגדול בשליחות כל ישראל לעבוד עבודה במקום הקדוש והנורא הזה, וזה פועל על כל נפש ונפש שמתגלה בכל אחד שורש הקדושה שלו, ומתגלה המקום שמעולם לא התלכלך ונפגם, ומן המקום הזה נמשך הטהרה.

אברהם יצחק: מוראדיגע וערטער. אכן דברים עמוקים. אבל בעצם אני חושב עתה אם אכן הטהרה ביום הזה באה ממקום שמעולם לא נפגם, נמצא שכולם שווים בזה, כי הרי בלי הפגמים והעוונות כולם שווים לטובה טהורים בתכלית הטהרה. וכי אין חילוק בין אנשים פשוטים לצדיקים ביום הזה?

משפיע: הביאור בזה הוא, שעצם הקדושה אכן מתגלה לכולם כאחד, והמקור והשורש של הטהרה נשפע לכולם בשווה, אלא שכל אחד כפי הכנתו והתחברותו אל היום הזה זוכה לקבל יותר ממנו.

ולמשל האנשים הרחוקים מאוד מאוד רח"ל, הרי גם עליהם מאיר קדושת היום הזה, כי כפי שאמרנו זה מאיר לכל נפש מישאל אף אם לא הכין את עצמו כלל, והאור הזה אינו מתעלם כלל לחסאים ולעוונות המסתירים את קדושת הנשמה, אבל לאנשים כאלו פועל האור רק באיזה אחיזה חיצונית, שהוא קיום מצוות עינוי ואיסור עשיית מלאכה, ולפעמים גם איזה רהור של תשובה, אבל אין האור נכנס ומאיר בפנימיות לבבם להתעורר לשוב לגמרי אל צור מחצבתם...

זה הוא רק דוגמא רחוקה שהאור מאיר לכל אחד, אבל אינו נכנס לכל אחד בשווה. וזה מלמד לנו גם כן, שהאור הגדול והנפלא הזה מאיר לכל אחד מאתנו, אבל העבודה שלנו היא להכין את לבבנו להתחבר אל הנשמה שלנו כני"ל. וככל שנהיה יותר מחוברים ומרגישים בה, כך יאיר ויכנס האור בעומק לבבנו יותר ויותר, והטהרה תשפיע יותר על כל מהות החיים שלנו, ותתגלה בגילוי יותר, עד שנהרגש בחוש הרגשת קירבת השי"ת - 'לפני השם תטהרו' שעיקר קדושת היום היא להגיע להיות נוכח פני השם.

אברהם יצחק: דברים נפלאים, ישר כח גדול.

משפיע: יעזור השם שנוכח להכין עצמינו כראוי, ונכתב ונחנת לחיים טובים ארוכים בספרן של צדיקים גמורים.

צריכים גם אותם. אבל העיקר שאנו מדברים עתה הוא, שבימים אלו של עשרת ימי תשובה צריכים לקלוט או דעהרען את הנשמה בכל מיני טהרה וקדושה בכל מיני קדושות, חלק אלוך ממעל ממש, דבוקה ממש בהקדוש ברוך הוא, וכל תענוגה וחפצה ורצונה היא לידבק במקור הקדושה, ולהתפשט בכל איברי האדם ובמוחו ולב, ושהיא לא שייכת בכלל לחסאים, ושהצער הכי גדול שלה היא חסאים, ושהם מסתירים על אורה וקדושתה.

ומשמעות ההסתרה היא שאין אנו מרגישים את הנשמה, והלב והמוחו עסוקים בהבלי הגוף, ואינם יודעים ומרגישים בצערה וגם לא בשמחתה, עד שאין אנו יודעים ומכירים בכלל שיש לנו נשמה... ואי אפשר לשער ולתאר איזה מין צער הוא זה, שיש בקרבינו קדושה גדולה כל כך, ואנו אפילו לא מתייחסים לזה!

ואם ננסה לצייר ולדמיי בחור חשוב ויקר, כלילי המעלות ועילוי גדול, שנתפס בשבי אצל ערביים שפלים רח"ל, ומעבידים אותו בעבודות קשות וזרות, ועומד כל היום בטיט ורפש מלוכלך כולו, אי אפשר לשער כמה הוא משתוקק לצאת מעמק הבכא, וכמה שמחה הוא לו כאשר ימצא את עצמו משוחרר לנפשו ונקי מכל רבב ופסור מכל שעבוד! והרבה יותר מכך הוא הרגשת הנשמה הקדושה שלנו, לאין שיעור ולאין ערוך יותר מן המשל הזה! כמה היא משתוקקת ליום הקדוש, כמה היא מצפה לזה, וכמה שמחה הוא לה בהגיע היום הזה. היום הזה הוא יום ישועתה! וכדרכת חז"ל (ויקרא רבה כא. ד) 'אורי בראש השנה וישעי ביום הכיפורים', כי יום כיפור הוא יום הישועה.

אברהם יצחק: אם כן עבודת הימים הללו היא להתחבר עם הנשמה! בעשרת ימי תשובה להתחבר יותר עם הרגשת הצער שלה, וביום הקדוש להתחבר עם שמחת השחרור והטהרה שלה. אבל למעשה אנו עומדים כבר עמוק באמצע עשרת ימי תשובה, ואני שומע עכשיו הברקה חדשה, ושבזה תלוי עיקר הגישה ליום הקדוש, ואומר לך את האמת, שלא נראה לי שאצליח בזמן הקצר העומד לרשותי להתחבר למחשבות עמוקות כאלו...

דער אייבישטער'ס טאג

משפיע: אתה צודק שאתה מרגיש רחוק מנקודה זו, הן מצד הכוחות הפרטים שלך, והן מצד המצב הכללי בו אתה נמצא בכל השנה. אבל דע לך שימים הקדושים שאנו עומדים בהם עתה, הם ימים מסוגלים וקדושים עד למאוד, והם ימים בהם נשפע שפע של טהרה ואור מצד הקב"ה לבדו, ובלי שייכות למצב הפרטי בו עומד כל אחד ואחד, ולכן הפסוק שנאמר בו 'ימים יוצרו ולו אחד בהם' (תהלים קלט, טו), דהיינו שהקב"ה ייצר הרבה ימים והשאיר לעצמו יום אחד - פרשוהו חז"ל (תנא דבי אליהו רבה פ"א) על יום הקדוש, כי ביום הזה נשפע שפע של קדושה וטהרה כפי שהיא השגה של מעלה, ולא כפי הכנת המקבלים ומצבם כשלעצמם.

בקיצור, סאיז דעם אייבישטער'ס טאג, כל אחד יכול להתפס על למעלה מהשגתו, ולכן הימים הקדושים של עשרת ימי תשובה שהם הכנה ליום הקדוש, מסוגלים אף הם לפתוח את הלב גם בזמן קצר, ולהתחבר לקדושת הנשמה כראוי.

אברהם יצחק: איך ווייס נישט, אני לא יודע, אבל משום מה תמיד ההרגשה שלי שהיום הקדוש הזה שייך לצדיקים! זה סוג של יום שמתאים ממש לכהן גדול או לצדיק נשגב, ואנו יכולים רק להגרר אחריהם, זיך מיט כאפן מיט זיי...

משפיע: א גוט יאר, אברהם יצחק. ב"ה א נייע יאר, א פרישע יאר, השם יעזור שיהיה שנת עליה והתעלות מיט א חסידישע ברען.

אברהם יצחק: הבה נקוה, הרי בימים הללו זה הזמן לפעול את כל זה. עשרת ימי תשובה... אנו עומדים סמוך ונראה ליום הקדוש, הייתי רוצה לשמוע משהו על יום הקדוש.

יום שמחה!

משפיע: חז"ל הקדושים אומרים (תענית פ"ד מ"ח) 'לא היו ימים טובים לישראל...כיום הכיפורים', זאת אומרת שזה יום טוב גדול מאוד. זה עתה ראיתי במאירי שנוקט בו לשון של שמחה "שהיו נוהגים לשמוח שמחה יתירה יתר מכל שאר הימים טובים באלו שני הימים והם ט"ו באב ויום הכיפורים". מוראדיג...

אברהם יצחק: שמחה ביום הקדוש?... אחד סיפר לי אמנם על אחד מגדולי המוסר שמצאו אותו ביום הקדוש ורוקן בחדרו 'אמר רבי עקיבא' מגודל השמחה ששורה בו ביום זה... אבל האמת היא שהמושג 'יום שמחה' לא נראה לי כל כך מתאים ליום הזה... כי היום הקדוש הזה הייתי קורא לו יום טהרה, יום התרוממות, יום קדושה, 'יום שמחה' נראה מתאים יותר לסוכות, לפורים, ובכלל לשאר ימים טובים שיש בהם 'ישמחת בחגך', וכמו שאמרנו חז"ל גם כן אין שמחה אלא בבשר ויין, ואילו היום הזה מצוותו לענות את נפשתינו, יום של עינוי ותשובה...

משפיע: אתה צודק שאכן סוכות הוא הזמן שנקרא 'זמן שמחתינו', אבל האמת היא שהיא השמחה הפורצת ומתגלה מלבנו מתוך השמחה הפנימית שעצורה בלבינו ביום הקדוש. והיא השמחה העצומה על סליחת העונות, הכפרה והטהרה שאנו זוכים ביום הקדוש, וכהפסוק שאומרים בתחילת היום הקדוש 'אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה', אחרי שהלב מתיישר לפני בוראו הוא מתמלא בשמחה, ולכן מיד אחר יום הקדוש פורצת השמחה מלבינו לחגוג ולשמוח.

אברהם יצחק: נו, אז מה זה יום הקדוש עצמו? אתה מחדש לי פתאום שיום הקדוש נקרא יום טוב גדול ומיוחד מאוד, ועד שמביאה שמחה גדולה כל כך אחריה, אני צריך אם כן להתחבר כראוי ליום הזה עד שנהרגש את מעלתה העצומה... ואני כשלעצמי הייתי מצליח יותר לצייר לעצמי את הרגשת העינוי היודי והחרטה המורגשים ביום הזה, אבל בכדי לבוא לשמחה צריכים להתחבר לכאורה לנקודה עמוקה יותר...

משפיע: אתה חותר לכיוון הנכון. כי אכן בכדי להרגיש את מעלת ושמחת היום הקדוש, צריכים לבוא בצורה נכונה ליום הזה, והוא שייך רק כאשר האדם מרגיש את **כובד המשא** של החסאים ועומק **כאב העוונות**, ונפשו משתוקקת להפטור ולהתנקות מהם, או אז כשניתן לו את האפשרות מלמעלה להשליך מעליו את כל המשא הכבד הזה בחסד ובחנינה, מרגיש שמחה עצומה על טהרת נפשו.

וממש לכך ניתנו לנו הימים הללו של עשרת ימי תשובה, להתבונן היכן אנו עומדים, מה משמעות חסאים, ולתפוס יותר ויותר את הכאב והצער של הנשמה הטהרה שלנו, ועל ידי זה להשתוקק יותר ויותר לטהרת המחילה.

אברהם יצחק: אבל אני לא יודע איך מתחילים לחשוב... עולה בראש אלף דברים שצריכים לשוב עליהם, ואני לא יודע מאיפה להתחיל בכלל, איך ווייס נישט וואו צו אנהייבן און וואו צו ענדיגן...

שמחת ישועת הנשמה

משפיע: לא זה הנקודה. לא דיברתי עתה על עשיית חשבון מנין העבירות, ועל הווידי ובקשת הסליחה, שאכן

עבודת הכהן גדול

למה הקטרת הקטורת על גבי הגחלים מורה על עיקר נקודת היום של יום כיפור? מה ענין כל ההשתחויות ביום הקדוש? מהי העבודה שלנו אמירת סדר העבודה?

כמו בן קטן שנהנה להיות תחת כנפי חסותו של אביו. וגם אם עדיין לא זכה לזיכוכ, שיוכל להרגיש את זה והאמת היא שכל יהודי, אף אם לא זוכה להרגיש את זה כל הזמן, בוודאי יש לו רגעי התעלות, שבהם כן מרגיש את זה, בכיסופים לקל חי, וצריך לזכור שמה שהרגיש אז, זו האמת שנמצאת כל הזמן, אלא שצריך להתחנך להודוך שיוכל להרגיש את זה כל הזמן, צריך להבין בשכלו, שמה שמרגיש קושי להתבטל, זה לא הוא, ועל ידי זה יקל עליו להכנס לעבודת הביטול, כי יידע שנשמתו האלקית רוצה ומשתוקקת להתבטל ולהכלל באלקות, אלא שהקליפה משבשות את ההרגשות, וממילא ילחם בהם עוד ועוד, ויחדיר בעצמו את האמת שאין עוד מלבדו ית' כלל, וישתדל להשיל מעצמו את הגאוה שהיא שקר, ולהכנס לאמת.

השם המפורש יוצא מפי כהן גדול

ונבאר עוד מעט מעבודת הכהן גדול.

הנה הכהן גדול היה מזכיר את שם המפורש עשרה פעמים. והנה שם המפורש ענינו, הגילוי המפורש שכל המציאות היא רק השי"ת, כי הוא שורש הכל, וחיות וקיום הכל.

והעבודה בזה לפי ערכנו, להכנס לעבודת היחוד, ובזמן אמירת אלו העשר הויות שבסדר העבודה, להרגיש איך שאין עוד מלבדו, ולהשריש את זה במוח ובלב, שנוכל כל השנה לחיות באור הזה.

אחת, אחת ואחת

עוד קמעת נדבר בענין הזאת הדם.

ענין הדם הוא מסירות נפש כנועד, ובכל השנה הזאות הדם נעשית בחוץ, במזבח החיצון, שזה מורה שיהודי מקבל על עצמו מסירות נפש בפועל למעשה, בחיצוניות.

וביום הכיפורים שזוכים להשגה גבוהה, פנימית, כמו שהתבאר במאמר ביאור ענין העינוי, אזי יכולים למסור נפש גם בפנימיות, וגם בפנימי פנימיות, 'בין הבדים'.

ומזים אחת למעלה ושבע למטה, ומונים אחת, אחת ואחת וכו'. 'שבע למטה' הם ה' הספירות, שהם כללות הנהגת השי"ת את התחתונים, וצריך לקשרם אל האין סוף, שהוא בחינת 'אחת למעלה'.

ולכן בכל פעם מונים 'אחת' לומר, שכל ספירה שהיא אופן של גילוי, היא קשורה ומאוחדת באור אין סוף השרשי עיני בקדושת לוי באריכות).

ובעבודת הלב. לכוון, להזות את הדם, דהיינו לקבל במסירות נפש להבין ולהרגיש שכל הרגשותינו ומעשינו, שבכללותם הם שבע מידות ואופני הנהגה, כולם קשורים באין סוף, כי הוא כוח הכל, ואנחנו רק כלי לאורו, וכל הרגשה ופועלה של האדם יחברה לאחד האמיתי.

המותרות הגשמיות, ולקבל עול מלכות שמים. ואחר כך יעלה להכין גחלים, דהיינו, להלהיב את ליבו באש עבודת ה', אש האהבה יראה ודבקות.

ואז אחר שכבר זכה להרגיש את האש הגלויה, יפנה להתבונן ביחוד ה', לגלות ולהרגיש את אש הבורא, האור הפנימי שבתוך הבריאה כולה, ובתוכו בפרט. ואז להניח את הקטורת על הגחלים כדי שישרף החיצוניות, דהיינו להתבונן שכל התאוות הגשמיות הם כלום, על ידי שמגלה את הפנימיות שלהם, שהוא הניצוץ הקדוש שבהם, ולהתענג עליו בסוד הריח. ויקבל על עצמו, לחפש רק את העונג הפנימי של האלקות, ולא להסחף אחרי התאוות הריקות.

וביותר פנימיות, לשרוף את הישות שלו באש מציאות הבורא, לשרוף את החיצוניות שבה שנראה שלנבאר יש מציאות עצמית, ולגלות את הפנימיות, שהכל זה רק הבורא, ולהתבטל לפניו, דהיינו, להרגיש ולהתענג כל כך על הפנימיות עד שלא ירגיש כלל את מציאות עצמו החיצונית.

לחבר הכל למעלה, כל הזמן בסוד העשן העולה ישר למעלה.

היו כורעים ומשתחוים

'וכשהיו שומעים את השם הנכבד והגורא מפורש יוצא מפי כהן גדול היו כורעים ומשתחוים'.

והענין, כי סוד השם המפורש הוא גילוי היחוד במדרגה הכי גבוהה, ולכן הפעולה המחויבת לצאת מזה היא להשתחות, שהיא ענין ההתבטלות הגמורה, כי כאשר אדם משתחוה, הוא משהו את ראשו לרגליו וכאומר שהוא אינו כלום, ונופל על הארץ שזה גם ביטוי לאפסיות.

והנה יש שקשה להם להתבטל ומרגישים פחיתות מזה, וקשה להם לומר שהם בעצם אפס, אבל צריך להבין שהאמת היא, שאין מציאות אמיתית בעולם חוץ מהבורא, וממילא הדבר הכי גבוה והכי טוב שאפשר להשיג בבריאה, זה להדבק בבורא, וכל שכן להכלל בו ממש, ואנו ישראל יכולים לזכות לכך במדרגה הגבוהה ביותר.

ואם כן יש לאדם בחירה, או להיות כביכול משהו עצמי, ואז מה הוא, נבאר שפל, שאין לו כוח עצמי כלל, או לבטל את החיצוניות, לבטל את הישות' שלו, את החלק שהוא כאילו דבר בפני עצמו, להסתכל על הפנימיות, על כך שהוא חלק אלוך ממעל.

ובאמת מה שמרגיש שקשה לו להתבטל, זה בגלל הקליפה שמכסה את נשמתו, וזה בכלל לא הוא עצמו, ואם רק יזכה להזכיר ולהשיל את הקליפה, שגורמת לו להרגיש כאילו הוא מציאות עצמית וכאילו יש לו חשיבות עצמית, ירגיש כמה תענוג יש בביטול להשי"ת, כי זה הטבע האמיתי של הנשמה, להיות חלק מבוטל בתוך הבורא, וזה התענוג שלה.

בשני פעמים בשנה נתקן לנו בנוסח, לומר 'לשנה הבאה בירושלים', והם, בסוף ליל הסדר ובסוף יום הכיפורים.

כי אף שבית המקדש חסר לנו בכל דבר זמן, מכל מקום בשני זמנים אלו העיקר חסר, בליל הסדר חסר לנו קרבן הפסח, וביום הכיפורים חסרה לנו עבודת הכהן גדול.

והנה עבודת הכהן גדול היא עבודת צדיק הדור, והוא פועל בשביל כל כלל ישראל, אבל כל אחד צריך להתקשר אליו, ולהתחבר כפי ערכו לעבודה הזו, שהרי לכן תיקנו לכל ישראל לומר את סדר העבודה, בבחינת 'ונשלמה פרים שפתינו'. וצריך להתחבר בהרגשה פנימית למה שאומרים, ולפעול בלבנו פנימה, את אלו העבודות הנוראות. **לכן נבאר קצת פנימיות עבודת כהן גדול ביום זה כדי שנוכל להתחבר לעבודה זאת ולקבל הארת עבודה זו.**

וכסה ענן הקטורת

והנה נקודת המרכז בעבודת הכהן גדול, היא הקטרת הקטורת על גבי גחלים בבית קדשי הקדשים.

והנה הגחלת ענינו הוא, שמבחוץ הוא נראה כבוי, אבל בתוכו נמצאת ונחבאת האש, וכשמניחים עליו את העשבים, אזי כח האש הפנימי שורף אותם. וכמו שהוא פנימי, כך הוא שורף את החיצוניות שלהם, וגורם שמתגלה הריח שבהם, שהוא פנימיותם. הפנימי מגלה את הפנימי.

וכל זה רומז להתגלות האלקות בתחתונים. כי מבחוץ, בעין גשמית פשוטה, נראים הנבראים כדבר נפרד, כדבר עצמי, אבל באמת בפנימיות חיותם רק מה'אש' הפנימיות, מאור הבורא, כמו הגחלת שנראה בלא אש, אבל באמת כל כוחו מהאש הנעלמת בו.

ועל ידי שמכיר באש, דהיינו, על ידי ההכרה שאור השי"ת טמון בכל דבר, מצליחים לשרוף ולבטל את החיצוניות, שהיא הקליפה המכסה על האור האלקי שבבריאה, כי כל כוח הקלי' להטעות היא, על ידי שהם מכסים את האמת שכל התענוג והחיות היא מהשי"ת, והם מציגים מצב של שווא כאילו יש להם 'מה למכור', וכאילו התענוג נמצא אצלם, ועל ידי ההכרה שכל התענוג שיש בדברים הגשמיים, ענינו באמת הוא האור האלקי שבתוכם, אזי מתבטל כל המשיכה אל החיצוניות הגשמית.

וכשזוכים לבטל את החיצוניות כל אחד לפי מדרגתו, מתגלה התענוג האלקי, האור של הנשמה שמוארת באור ה', 'לכו ונלכה באור השם', שזה סוד הריח, שהוא תענוג של הנשמה כידוע.

ואז עולה העשן (גם סוד עשן הקטורת הוא עולם שינה נפש, לגלות אלקותו יתברך בתחתונים בשלימות, בכל בחינותיהם) למעלה, להחזיר את כל הבריאה לשרשה העליון, להורות שהכל בא ממנו והכל ישוב אליו, כי הוא הכל.

והנה הקטורת היתה דקה, להורות, שכדי לזכות לזו ההכרה, צריך תחילה לכתוש את הגשמיות בפועל, לפרוש מהמותרות כל אחד לפי מדרגתו, וביום הכיפורים לכתוש יותר, דקה מן הדקה, כי רק אז יכולים לזכות לזה.

וכל אחד, בזמן אמירת הקטורת, יש לו להתבונן ולהשיב אל ליבו את כל זה, ולקבל על עצמו, הוא עם בוראו, להיות לפי ערכו ככה גדול.

ותחילה יקבל על עצמו לכתוש את הקטורת, לפרוש

רשימה / כללי וחצי קודש ממאורי החסידות

'עד שיעיד עליו יודע תעלומות' כי יש לאדם הרהורי תשובה פנימית, שהוא בעצמו אינו יודע עליהם, אבל יודע תעלומות יודע להעיד שעשה תשובה

הרה"ק השפת אמת ז"ע (שכת שוכה תרל"ח)

<p>נחבר</p> <p>ליובת הרה"ח רוד בן כלומא שליט"א</p> <p>לגמור חתימה טובה, ולברכה והצלחה בכל מעשי ידיו</p> <p>בכות מן המעשי' חן ותלמידו ר' יצחק מלך הכי</p>	<p>נדרת הרה"ח</p> <p>נרוך שטרין שליט"א</p> <p>להגיל הולדת בנו למזל טוב</p> <p>בכות מן המעשי' חן ותלמידו ר' יצחק מלך הכי</p>	<p>נדרת הרה"ח</p> <p>רוד ברי"א ראזנפעלד שליט"א</p> <p>להגיל הולדת בנו למזל טוב</p> <p>בכות מן המעשי' חן ותלמידו ר' יצחק מלך הכי</p>	<p>500 גליונות</p> <p>נדרת הרה"ח שלום יעקב שמחה בלוי שליט"א</p> <p>להגיל הולדת בנו למזל טוב</p> <p>בכות מן המעשי' חן ותלמידו ר' יצחק מלך הכי</p>	<p>ברכת מזל טוב</p> <p>לידידת החשוב הרה"ח ר' שלמה ברה"א ברנסדורפער שליט"א</p> <p>להגיל הולדת בנו למזל טוב</p> <p>בכות מן המעשי' חן ותלמידו ר' יצחק מלך הכי</p>	<p>ברכת מזל טוב</p> <p>לידידת החשוב הרה"ח ר' אהרן יוסף כהן שליט"א</p> <p>להגיל הולדת בנו למזל טוב</p> <p>בכות מן המעשי' חן ותלמידו ר' יצחק מלך הכי</p>	<p>ברכת מזל טוב</p> <p>לידידת החשוב הרה"ח ר' אברהם יואל אייזנבערג שליט"א</p> <p>להגיל הולדת בנו למזל טוב</p> <p>בכות מן המעשי' חן ותלמידו ר' יצחק מלך הכי</p>
---	---	---	---	---	---	--

עבודת הוידי

אין חקר.

זהו העומק הנוסף שביודי "חטאנו", אבל בכל זאת אנחנו "לפניך"!

זהו ההסבר למה התשובה מכפרת על החטאים. הרי מקודם אמרנו שהחטאים ניתקו את החבל המקשר של תורה ומצוות? מהי אפוא עצת התשובה?!

משל למה הדבר דומה, לילד שמביא נחת לאביו מדי שבוע בשבוע עם ציונים טובים, ואביו מתמלא תענוג ונחת - עדיין אין מתגלה כאן קשר עמוק יותר. סוף סוף יש כאן ציונים טובים. ויהי היום והלחל החל לדרת מטה מטה, ופתח במערכה שלילמה נגד אביו, הוא פתח בבית אביו משרד ללחום עם אביו, ואף גנב לו את כל כספו כדי לנהל את המערכה נגדו, והאבא כולו צער וכעס. אולם כשהילד תופס את עצמו יום אחד ומצטער על כל מה ששעשע, והוא חוזר אליו ומתחנן שקבל אותו ברחמים - רחמי האב מתעוררים והוא מחזיר את ילדו הביתה. הוא מוחל לו על הכל כי הוא חוזר להיות ילד אהוב שלו. הוא אפילו מתקן את כל מה שהילד קלקל. או אז מתגלה הקשר העמוק והאמיתי של בן ואביו.

וכך בנמשל, כשאדם עושה תשובה, מתגלה קשר עמוק יותר להשי"ת מקשר שמתגלה בתורה ובמצוות. מתגלה קשר של אב ובן, שעל אף הכל ועם כל מה שהבן יעשה - הקשר קיים ונצח.

ובאמת, שימואל בחו"ל שאלו החכמה מה דינו של החוטא, והחכמה אמרה ביומיו. כי מצד כללי וסודרי העולם, באמת אין מקום לכפרה. אולם אומרים שם "חל" ששאלו להקביה" שאלה זו, וענה "יעשה תשובה ויתכפר", כי השי"ת הוא אביו ואנו בניו, ולכן ידו פשוטה לקבל שבוי.

נחזור לענין הוידי: לכן חוזרים על הוידי שוב ושוב ביום הכיפורים. כי עיצומו של יום כיפור אף הוא כענין התשובה, שהוא מגלה את הקשר הנצחי העמוק עם השי"ת. וזהו ההבדל בין ראש השנה ליום כיפור: בראש השנה חידשנו את הקשר עם השי"ת, אבל זהו בצורה רגילה, לפי כללי וסודרי ההנהגה שקבע השי"ת. מה שאין כן ביום הכיפורים, שבו מתגלה שמי מטהר אתכם "אביכם שבשמים" - הרי זה קשר של אב ובן, גם לאחר חטא, קשר שהוא למעלה מן הטבע.

על כן הוידי הוא ענינו של יום, נגינה של תשובה ויום הכיפורים - קודם כל להכיר את החטא שהוא פגם בקשר עם השי"ת, ולאחר מכן להתחנן שאף על פי כן אנו בניו למקום וירחמנו כרחם על בניו.

והחזרה על הוידי עוד ועוד, היא כי ביום הכיפורים מתגלה הקשר עם השי"ת עוד ועוד, אור השי"ת מתגלה עוד ועוד, ואם כן ככל שמעמיקים לגלות את הקשר, מרגישים עוד יותר את גודל הפגם, ויותר מתחננים לרחמים ולגילוי הקשר העצמי. עם כל גילוי חדש יותר במהלך יום, עם כל הכרה עמוקה יותר באחזות השי"ת, מגיעה הכרה עמוקה יותר בנוראות הפגם, ובעקבותיה תשובה עמוקה יותר וגילוי קשר עמוק יותר - וזהו פשר הוספת הוידי עוד ועוד.

וכל זאת עד שמגיעים לתפילת נעילה, ששם כבר אומרים רק פסוקי יחוד, כי השי"ת נועל אותנו איתו בדביקות גמורה, וכבר אין עוד מלבדו.

אלא שעל אף כל האמור, אודות גודל עבודת הוידי - רבוה"ק קיצרו בו, והטעם הוא כי חששו שבמקום להתרכז בהכרת היריחוק מהשי"ת - יתרכו בעצם החטא, והמתעסק עם כללון מתלכלך. ועוד חששו שבמקום להתרכז במיריות הלב על היריחוק מהשי"ת - יבואו לעצבות שאינה על היריחוק מהשי"ת אלא להיפך, מקורה בהרגשת ישות שמקוננת על חוסר ההצלחה להיות מושלם שאינו חוטא... מפני שני חששות גדולים אלו הורו רבוה"ק להתעסק יותר במטרת הוידי מאשר באמצעי. אולם יש להתבונן במטרת הוידי, שהיא ככל האמור, להכיר בגודל הפגם והיריחוק מהשי"ת ולהתנגע אליו, להתחנן לרחמי העליונים שיגלה את הקשר הנצחי ומזה את יאסוף אותנו אליו.

נקודה נוספת: מלבד כל ההתבוננות הכללית בוידוי, יש גם כח סגולי בוידוי בפה - להוציא את השפע האלקי שנמשך אל הקליפה ע"י החטא ולהעבירו לקדושה. כי כל חטא ממשיך חיות השי"ת לתוך חורבן והרס והתנגדות להשי"ת, וכידוע כל השפע האלקי בבריאה הוא באותיות רוחניות עליונות, וכדי להחזיר את השפע למקומו הנכון, שיגלה אור השי"ת - צריך לעשות זאת על ידי אותיות (צדיקים) אמרי כי "חיה" היא מלשון חיה, שעושה חיה חיה דושה באותיות).

לכן צריך להתוודות בפה על כל חטא בנפרד, כדי לגאול אותו מן הקליפה על ידי אותיות הוידי. אלא שכאן יש חילוק בין תשובה מיראה לבין תשובה מאבהה, כי השב מיראה הינו רק גואל את האותיות מן השב, ואילו השב מאבהה הרי דוונות נעשות לו זכיות והאותיות הופכות למציאות של קדושה.

ולסיום, בהרהר נחוצו: עסקנו כאן בחלק החרטה והוידי של התשובה, אבל יש גם חלק של תשובת החטא, שבה יש לעסוק בעשרת ימי תשובה, פשוט לעזוב את החטא ולהחליט שמכאן ואילך נשכח.

שאלה:

במהלך יום הכיפורים אומרים עשרה וידיים, ואני מבולבל לגמרי בעבודה זו. מצד אחד רואים שזה אחד מעיקרי עבודת היום, ומצד שני יודעים אנו שהצדיקים הקדושים זי"ע הורו לקצר בהם ולא להאריך בהם יותר מדי. על כן אם אפשר לבקש בהירות מהי פשר עבודה זו וכיצד לעסוק בה?

תשובה:

עצם מצות הוידי על החטא היא מעיקרי עבודת התשובה, ולכן, ביום הכיפורים שמכפר 'לשבוי', זוהי העת הנכונה להתוודות על כל חטא וחטא כחלק מעבודת התשובה.

אלא שעצם זה גופא, למה הוידי הוא חלק מעבודת התשובה, טעון ביאור. וכדי להבין הענין יש להקדים מהי בכלל מהי עבודת התשובה, וכדי להבין מהי תשובה - יש להקדים להבין מהי עבירה.

כי הנה עיקר רעת העבירה - מלבד הפגמים השונים שכל עבירה פוגמת באופן אחר - היא עצם היותה מנתקת את הקשר עם השי"ת. כי יהודי דבוק עם השי"ת בחבל של תורה ומצוות, כי התורה והמצוות הן אור השי"ת, וכשהשמה לומדת תורה ומקיימת מצוות הרי היא מתחברת ומצטוותת להשי"ת - מצוה מלשון צוותא. לעומת זאת, אם ח"ו חטא האדם ועשה היפך רצון ה', הרך בין נפרם החבל וח"ו ניתק הקשר, וכלשון הכתוב "עוונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם".

ועתה נוכל להבין כי עבודת התשובה היא פשוט לשוב אל השי"ת. לשוב למקום האמיתי שלנו - לחזור להיות מקושר להשי"ת ובהמשך יבואר כיצד זה יתכן - הרי ניתק החבל.

השאלה הנשאלת עתה אם כן, כיצד קשור הוידי לעבודת התשובה? למה צריך הנחיות על החטא כדי לשוב אל ה'?

הוידי היא הכרת החטא, כי בלי הכרת החטא אי אפשר לשוב אל ה'. ומהי הכרת החטא? כשהאדם עוסק בעבודת התשובה, ומגיע להכרה שכל מציאותו וכוחותיו אלו רק חיות השי"ת, ואם ישאר רגע אחד בלא חיות השי"ת הוא לא קיים כלל, וכל מה שהוא וכל מה שיש לו מבפנים ומחוץ הכל זה ריבוי של השפעת הטוב שהשי"ת מחדש מאין ליש, שזאת אומרת שאם השי"ת מחדש את זה הרי את זה ואם לא אין את זה, ומתבונן שהוא לקח את חיות השי"ת כדי לחטוא כנגד השי"ת - הרי אין לך שפלות והשחתה גדולה מזו.

הכרה זו ברעת החטא - הכרחית לפני שרוצים לשוב אל ה'. אי אפשר לנו לשוב לפני שאנו מבינים את מה שחוללנו.

וזהו פשוטו של עיקר הוידי "על חטא שחטאנו לפניך", מובן שאין הכוונה לומר סתם איפה היה החטא, אלא בעיקר שהחטא היה מכוונותיו ולכפיו יתברך! זהו עומק הפגם "חטאנו - לפניך!"

ובעומק יותר - פירושו של "חטאנו לפניך" הוא שהחטא פגם עד לבחינת הפנים, על דרך משל באדם, שיש פגיעה באחוריו ויש פגיעה בפנים, יש פגיעה בדברים שלא מעניינים אותו, ויש פגיעה בדברים שנוגעים בציפור נפשו. זהו גודל הכאב של "חטאנו לפניך" - פגמנו בבחינת הפנים.

כי באמת, עצם הדבר שחטא יכול לפגום, אין זה אלא בגלל מעלת היהודי, שיש לו נשמה שהיא מציאות אלקית, ולכן מעשיו משנים ומורידים ומעלים ומעלים. מה שאין כן הגוי, אלא יכול לשנות כלום, הוא לא יכול לפגום בשום דבר, ולכן מעשיו לא מורידים ולא מעלים. נמצא שלא רק שמשתמש באור השי"ת כנגד השי"ת, אלא דווקא במעלה האלקית שלו כנגד השי"ת זאת אומרת בעצם בחינת הפנים; בעצם כן השי"ת מתייחד עימנו פנים בפנים - בעצם זה חטא אפסם. ואין לך בגידה גדולה יותר לכפי השי"ת.

כשאדם קולט ומכיר את כל זה, הוא מרגיש בושה משונה ועמוקה, עד כדי הגישה שאינו יכול לדבר עוד עם השי"ת, בפרט שלא מדובר בפעם אחת ובעתיד אחת, אלא בהרבה פעמים, בהרבה פעמים, בהרבה זמנים שבכל אחד מהם פגם בעצם בחינת הפנים.

אלא שכאן מגיע הפירוש השלישי ב"חטאנו לפניך", והוא מנחם מנחם נפשנו, שכן אנו אומרים: אמנם "חטאנו" - אבל בכל זאת אנחנו "לפניך" - אנחנו פנים בפנים עם ה'; על אף החטא!

זוהי באמת המותה של תשובה: חזרתו של בן לאביו לאחר שחטא נגדו באופן נורא - שעל אף כל מה שהבן עשה, ועם כל הבושה וחוסר העניין שבדבר, הבן אומר לאביו: אתה אבא שלי, אין לי אבא אחר, רחם עלי וקבל אותי. הוא מתבייש על מהו, אבל הוא חוזר, כי סוף כל סוף הוא בן, הוא מוחש את הקשר העמוק והמקורי. הוא מעורר רחמים מתוך רואות ותקווה שירחום, כי יודע שגם האבא מחכה ומשתוקק אליו, כי הוא בנו. ועל אחת כמה וכמה כלפי אביו שבשמים, שמשתוקק ומתגעגע לכל הילד, ועד יום מותו מחכה לו אם ישוּב מיד מקבלו, וחושב מחשבות בלבתי ידח ממנו נידח.

זוהי המותה של צעקת התשובה ונקבת המחילה - לעורר את רחמי האב על הבן, ועל אחת כמה וכמה רחמי האין-סופיים של הבורא יתברך, שהוא אין סוף ורחמי אין סוף ומחילתו אין סוף. כי לגדולתו

ימים נוראים בצל הצדיק

הרה"ח ר' נתנאל קרישבסקי שליט"א

שמעתי לפני שנים רבות מיהודי ששמע מאחד שהיה נוכח בשעת מעשה, כשהגיע הרה"ק ר' איציקל מפשעווארסק זי"ע להסתופף בימים הנוראים בצילו של הרה"ק מסאטמאר זי"ע בשנת תשכ"ו, שאל אותו הרה"ק מסאטמאר זי"ע: למה הנהך משאיר את הקהל שלך לבד באנטווערפן לנסוע אליו (לצייץ כי ר' איציקל היה גדול בשנים מהרה"ק), ענה ר' איציקל: דהלא מובא בספרים הקדושים שצריכים לנסוע לצדיק הדור לימים נוראים.

שאלו הרה"ק מסאטמאר: מנין אתה יודע מי הוא צדיק הדור? ענה ר' איציקל: איני יודע, אבל זאת אוכל לספר, בצעירותי בעירנו קאלשיץ היה אברך אחד בן תורה וירא שמים, רק דבר אחד היה חסר בו שהיה לבו סתום ולא זכה אף פעם לשפוך שיחו בדמעות להשי"ת, והדבר הצדיק לו עד מאוד. עד שהלך להתייעץ עם רב העיר קאלשיץ הגה"צ רבי חנה האלברשטאם זצוק"ל, והגיד לו את אשר על לבו. וייעצו רבי חנה שבעיר קראלי ישנו אברך אחד (היה הרה"ק מסאטמאר שיהיה שם ברבנות בשנות צעירותו), שבאם יסע אליו לימים הנוראים יוושע, וכך הוה, ומאז והלאה נפתח לבו, ושפך הרבה שיח ודמעות לפני השי"ת.

ענהו הרה"ק מסאטמאר: וכי מאמין אתה לכל הסיפורים (אלע מעשיות דארף מען גלויבן?). השיב רבי איציקל: אכן אם היה מדובר בהזולת לא הייתי מאמין, אבל מה אעשה שהאברך - היה אני בעצמי...

דרשת 'כל נדרי'

הרה"ח ר' מרדכי בלום שליט"א

סיפר רביה"ק זי"ע תחת אחד השיחים מתוך ערגה וכיסופין, בהיזכרו ימים מקדם בימי בחרותו כשהיה בקראלי בצילו הטהור של רבו הרה"ק מסאטמאר זי"ע ביום הקדוש.

וסיפר שבעת הדרשה לפני כל נדרי על מדרגות הארון הקודש, היה ההיכל מלא וגדוש מפניה לפינה (עד שכשנכנס הרה"ק היה ממש זקוק להיחף עד שהגיע לארון הקודש), והרגיש רביה"ק שנופל לארץ בחלשות ליע, ולצאת לחוץ גם כן לא רצה שלא יפסיד את מקומו בהדרשה, והתחזק עצמו בכל כוחותיו שיוכל להחזיק מעמד. וממש בטרם נכנס הרה"ק להדרשה נעשה הצפיפות עוד יותר נורא, עד שהרגיש שעוד זמן מועט נופל על הארץ בעלפון ח"ו, וכבר לא היתה לו אפשרות אפילו לצאת לחוץ, כי היה הבינה"ד מלא וגדוש עד אפס מקום, עד שחשב לעצמו מה כבר יכול להיות אתו, יגוע ח"ו בתוך הקהל. ובנתיים נכנס הגה"ק הרה"ק הדרשה "מורי ורבותי" מיד פרצו הקהל בבכיות נוראות, עד ששכח לגמרי מצבבו, ולאט לאט הוטב לו, והקשיב לכל הדרשה כאילו לא קרה עמו כלום, ועד היום מתפלא איך היה הנס שלא קרה עמו דבר. ברוך ה'.

וכ"כ רבינו במכתב וז"ל זכרתי ימים מקדם בקראלע וסאטמאר התפלות הנוראות שהיה נשמע למרחוק מאוד... וגם נזכרתי בהיותי בפעם הראשונה אצל כ"ק כי אז לא היה עוד הצפיפות כל כך, ופתאום באמצע חזרת השי"ץ הסיב פניו אלי והביט עלי בחוזק, ואח"כ הסיר את פניו בחזרה להעמוד והתפלל הלאה, ומזה נתעוררתי מאוד כל משך התפילה בבכיות עצומות עכ"ל (זכור לאברהם סני"ב הערה ל"ד).